

Ispovest novinara Marka Lopušine - treći deo

**PROGONILI ME DARKO, ARKAN,
BOGOJA, ČUME I LEGIJA**

Beogradski publicista Marko Lopušina, autor desetak knjiga o srpskom podzemlju bio je svedok događaja u mafiji i zato postao nepoželjan u njihovom okruženju

BATINE U ČIKAGU

Naredne 1996. godine, međutim, imao sam sreće da preko Nika Lalića, Srbina koji je učestvovao u osnivanju CIA 1947. godine, dođem do broja telefona Bogoja Panajotovića. Pozivao sam taj broj u San Markosu uvek kada sam posećivao SAD. Poslednji put to je bilo baš pred zimu 1997. godine, kada mi je jedan tihi glas, na srpskom odgovorio:

- Ovde ne živi nikakav Pant. Nema ni Panajotovića. A vama bi bilo bolje da mi ne dosađujete! Zvao sam sa broja u Čikagu, čime sam ostavio trag u njegovom telefonu, gde se nalazim. Četiri noći kasnije, dok sam iza ponoći otključavao vrata apartmana na šestom spratu, u polumraku osetio sam da mi neko diše za vratom. Nisam stigao da se okrenem, ni da vidim napadača, tek osetio sam strašan udarac u levu slepoočnicu. Mahinalno, u panici, gurnuo sam vrata od apartmana, uleteo unutra, zalupio ih i bacio se na pod kupatila. Nogom sam zatvorio vrata, na kojima se brava automatski zaključava. Puna tri sata ležao sam u nesvesti na podu.

Kada sam nekako ustao u ogledalu sam video, umesto lica, zgužvanu krvavu masu iz koje je virio moj veliki nos. Slepoočnica je bila razbijena i otvorena do lobanje, krv je bila sasušena na mom licu, a iz rane je curila sluzokoža.

Bilo je četiri sata ujutro. Odlučio sam da čekam još dva sata. Očistio sam ranu hladnom vodom i obložio je mokrim toalet papirom, da mi lice ne bi oteklo. Tog jutra me dr Zarije Đurović zašao kao vreću. Sutradan su mi se na licu pojavile modrice, koje ni tamne naočare nisu mogle da sakriju. Sa tim ubojima držao sam dve promocije knjige "CIA protiv Jugoslavije". Prvu kod Mikija Kneževića u čikaškom restoranu "Simplon ekspres", a drugu kod Ace Radičevića u milvoškom "Starom gradu". U publici je uvek bilo četnika koji su poluglasno dobacivali:

- Ako, tako ti i treba kada njuškaš po emigraciji!

Posle tog događaja nisam više tragao za Bogojom Panajotovićem. Prepustio sam to mom

prijatelju Nikoli Kavaji, koji se decembra 1997. vratio u otadžbinu i odmah otišao u Niš da nađe nekog od Panajotovića. Nije našao nikoga.

KAKO ČUME KAŽE

Posle ubistva Darka Ašanina i Željka Ražnatovića Arkana u podzemlju je došlo do smene generacija. Staru gardu, obučenu u tajnoj policiji Jugoslavije i Srbije, zamenili su neki novi tvrdi momci, koji nisu imali stručnu spremu, ali su imali novac i moć. I želju da se javno eksponiraju kao uspešni biznismeni. Kada sam jednog takvog pomenuo u novinama, on mi je pred svedocima rekao:

- Da sam ja takav, ja bih platio nekog 3.000 maraka da ti izbuši noge!

Uplašio sam se i čitav slučaj prijavio policiji, ali mi je ona pismeno odgovorila da nisam u opasnosti i da nema pretnji.

Kada sam u decembru 2001. godine razgovarao sa Boškom Buhom, načelnikom GSUP Beograd o organizovanom kriminalu ovaj general policije mi je dosta otvoreno rekao:

- U glavnom gradu danas aktivno deluje pet mafijaških grupa. One su stacionirane u Surčinu, Zemunu, Novom Beogradu, Voždovcu, Dorčolu i Rakovici. Nemaju svog kuma jer nisu ustrojene po sistemu piramide. Organizovane su po sistemu mreže, međusobno saraduju i ne ratuju. Njihova imena nisu za objavljivanje, jer nemamo dovoljno dokaza protiv tih ljudi. Ove grupe lagano legalizuju svoje poslove. Pre podne se bave trgovinom, građevinom i izgradnjom puteva, a uveče i noću kriminalnim poslovima - priznao mi je general Boško Buha.

Dva dana posle objavljivanja ovog intervjua u "Nedeljnom telegrafu", sredinom januara 2002. godine, kući me telefonom pozvao jedan moj prijatelj i zaurlo:

- Šta to radiš, proglasio si me za mafijaša! Izgubio sam 3 miliona maraka. General kaže da nije pominjao puteve. Da doneseš trake sutra u firmu "Difens" u Surčin da vidimo i čujemo te reči. Dođi da ne dolazimo kod tebe kući!

Uzeo sam ujutro taksi i sam, sa trakama u džepu, pošao na

Ko je Marko Lopušina**POTOMAK
DROBNJAKA**

Marko S. Lopušina je novinar i publicista. Lopušine su Trebeješko bratstvo Jakanovića iz plemena Drobnojaci. Imalo je i nadimak Lopušine, jer je junak Vuk "sekao turske glave kao lopure"...

Rođen 1951. godine u Raškoj, Srbija. Završio osnovnu školu i Gimanziju u Brusu, i Fakultet političkih nauka u Beogradu. Radio u listu "Sekundarne sirovine" kao novinar i urednik, u listu "Zdravo" kao novinar, u magazinu "Intervju" od 1981. kao novinar, urednik, a 1997. bio i glavni urednik. A potom urednik u magazinu "Profil". Danas je reporter lista "Nedeljni telegraf". Uvršćen u knjigu "Ko je ko u Srbiji".

Član Udruženja novinara SRJ i član Udruženja ribolovaca. Dobitnik je Godišnje nagrade UNS "Laza Kostić" za 2002 i Zlatnog prstena UNS za 2004. godinu. Član Kongresa srpskog ujedinjenja iz SAD i član asocijacije Srpska veza iz Beograda.

Autor je 33 knjige o jugoslovenskoj tajnoj policiji, o stranim špijunima u SFRJ i SRJ, o jugoslovenskom podzemlju. U Bostonu treba da izađe iz štampe prevod knjige "CIA protiv Jugoslavije" i "Balkanska smrt" na engleskom. A u Parizu se priprema izdanje knjige o Radovanu Karadžiću na francuskom. Marko Lopušina je priredio knjige "Autobiografija Mire i Slobodana Pavlovića: Idi sine ali se ne vraćaj" i autobiografiju Nikole Kavaje "Komandos". Više producirana ima ideju da po Markovoj knjizi o Željku Ražnatoviću snimi film "Arkan".

adresu koju sam zapisao: "Difens", Surčin, kod drvare. Popeo sam se na sprat, gde me primila bucmasta, simpatična sekretarica. Čekao sam 45 minuta, moj prijatelj se nije pojavio, iako je poslao poruku telefonom da stiže. Umesto kod njega sekretarica me uvela u veliki kabinet, u kome je stajao jedan visoki crnomanjasti čovek:

- Ja sam Ljubiša Buha! Šta si to uradio? Nemci su mi povukli novac kad su pročitali da sam mafijaš koji gradi puteve. Izgubio sam 3 miliona marka? Šta sada da ti radim! Buha kaže da to nije rekao. Evo, slušaj!

Pozvao je jednog drugog generala policije i pitao ga:

- Generale, šta je rekao Buha? - Rekao je da nije rekao! - odgovorio je neki muški glas na telefonski interfon.

- Vidiš. Neću da slušam trake, meni to ne treba. Vas novinare sve treba pobiti da se uterate u red. Šta ti misliš? Ko će vo da plati? Ideš ti ulicom, na autobus, i pritrči dečko sa ciglom, tup u glavu, i gotov si!

Uzalud sam mu nudio magnetofonsku traku da čuje Buhine reči, njegov dalji rođak Ljubiša Buha Čume je tražio da mu plati Štetu. Da svi u redakciji u kojoj radim, treba da plate Štetu. A da on ne zna šta će sada da radi sa mnom?

Rekao sam mu: - Čeka me dole taksi, recite sekretarici da ga otkaže, ako me hapsite ili da idem? Posle tri sata vike, pretnji, galame, zastrašivanja, Čume me pustio:

- Beži od mene mnogo sam ljut! Idi sad kod Duće u Zemun, on će tek da te sredi!

Tada nisam znao da je, sada, nažalost, pokojni general policije Boško Buha zajedno sa kolegama iz GSUP Beograda i čelnicima MUP-a Srbije završio izveštaj o beogradskom podzemlju i srpskoj mafiji, koji je imao naziv "Kriminalne grupe i pojedinci koji se bave organizovanim kriminalom na teritoriji Republike Srbije". U tom materijalu se govorilo o 115 organizovanih kriminalnih grupa sa 550 članova u Srbiji, od kojih su ove Dućina i Čumetova u Beogradu, bile najveće, najače i najmoćnije.

Bilo je indicija da je general

Boško Buha i likvidiran, u leto 2002. godine, od strane beogradske mafije, jer se usudio da kao načelnik GSUP-a Beograd prvi krene u rat protiv organizovanog podzemlja u glavnom gradu. Neki novinari su tvrdili da je Buha ubijen zbog mene i mog intervjua u "Nedeljnom telegrafu" sa njim, ali ja na tu tezu nisam pristajao.

Čak sam i odbio desetak ponuda za intervju, jer nisam smeo više da nerviram Ljubišu Buhu. Čume je u jesen 2002. pobegao u inostranstvo, a njegov prijatelj me u Čikagu uveravao, kuneći se u decu, da Ljubiša Buha nije ubio Boška Buhu. Istraga je pokazala da je to istina.

Dok sam išao taksijem prema Zemunu zvao sam mobilnim telefonom generala Boška Buhu i još neke poznanike iz MUP-a Srbije. Niko mi se nije odazvao na poziv da me zaštititi. Kada sam u proleće 2002. godine, iz Surčina, od Čumeta otišao kod Dušana Spasojevića Duće u njegovoj kući, rekao mi je:

- Ne boj se Čumeta. On ima kratak "fitilj". Samo više. Znam ja da je general Buha to rekao. Ne može nama niko ništa! Vidiš Marko, ovde imam 200 ljudi pod oružjem! Sada si ušao i niko neće primetiti da nisi izašao!

Ovo je bila surova šala, kojom je Dušan Spasojević voleo da zastrašuje retke posetioce iz beogradskih medija, koji su dolazili u Šilerovu ulicu broj 38 u Zemun, da od njega traže intervju.

Svaki posetilac ovog zdanja prolazio je kroz portirnicu Tržnog centra, u kojoj je bilo 12 monitora od 12 kamera koje su snimale čitav prostor između Ugrinovačke preko Šilerove i Bosanske do Prvomajske ulice. Komšije iz Gornjeg grada danas tvrde da je Spasojević imao tri kruga obezbeđenja. Dva su bila napolju, oko naselja i ispred zgrade, a jedno unutra.

Čak i u dnevnoj sobi, gde su stajala četiri monitora i prikazivala situaciju oko kuća, Dušan Spasojević, Mile Luković i njihovi telohranitelji držali su pištolje u ruci ili na stolu, na kome je Dušanova ćerka Jovana učila.

Dušan je šetao po kući sa

Nastavak na strani 34